

Oecumenisch meditatief avondgebed, woensdag 6 november 2013

Beweging in gemeenschap met Hem en de mensheid.

Opening.

Solo: Wees hier aanwezig, God van de machten, licht in ons midden, wees onze Heiland

Allen: Dat wij herleven. Solo: Wees hier aanwezig. Allen: Dat wij herleven.

Welkom.

Stappen zetten.

In het nieuwe testament is geloven allereerst een beweging. Het gaat om een concrete stap 'naar Jezus toe'. Laten we stellen dat het, meer om een 'beweging naar' gaat. Onze fundamentele honger, een verlangen. 'Laat wie dorst heeft bij Mij komen en drinken, wie in Mij gelooft' (joh 7:37). Volgens Johannes betekent 'komen bij' gelijk aan 'geloven in' (6:35), omdat hij weet dat dit 'bij Jezus komen' ten diepste afhangt van een geheimnisvolle aantrekkingskracht waarmee de Vader al eerder het hart van de mens naar zich toe trok (6:44).

Lied 47: Veni Lumen

Richting bepalen.

Het geloof bestaat dus niet in de eerste plaats uit bepaalde zekerheden of beloftes voor de toekomst. Geloven begint met een 'gaan' in de richting van de persoon van Jezus, en dit 'gaan' komt meestal voort uit een verlangen, een dorst. In het geheim is er al iets gebeurd in het hart: het verlangen is er al gewekt. Met de menswording, met de aanwezigheid van Jezus in iedere mens, krijgt het geloof dus op een uiterst simpele manier vorm: een verlangen kan in zichzelf al het begin van geloof in zich dragen; een beweging betekent al het begin van de weg.

Lied 34: Nada te turbe

Poort van ons hart openen.

Vanaf het moment dat Jezus niet meer fysiek aanwezig is bij zijn leerlingen, bestaat de beweging naar Hem toe niet meer uit een verplaatsing – een gaan en volgen – zoals dat vóór de opstanding het geval was. Wie in Hem gelooft moet nog steeds een stap zetten, maar die bestaat uit de overgave aan Hem, uit het plaatsmaken voor Hem, door zelf uit de weg te gaan.

De paradox van het geloof wordt zo duidelijk: het betekent bijna niets en tegelijkertijd betekent het meer dan alles. Geloven betekent dat wij voortdurend de poort van ons hart openen voor Christus, terwijl we weten dat Hij al in ons aanwezig is. Bestaat er iets eenvoudigers, iets belangenlozers dan dat: opendoen voor iemand die er al is? Christus woont in mij. Niet als een vreemdeling die me van mijn plaats wil stoten, maar als Iemand die van mij houdt, die mijn plaats heeft ingenomen. Hij is in zijn liefde uiteindelijk meer mijzelf dan ik dat ben. Toch mag ik me steeds weer voor Hem openen, want de relatie tussen mij en Hem blijft persoonlijk. Er gebeurt niets 'automatisch', zonder mij. Alles gebeurt in een levende relatie.

Lied 1: Mon âme se repose

Er wordt geschonken, geklonken en gedronken.

Paulus wil ons het volgende vertellen over 'het geloof in Christus' (Filippenzen 3:9). Het gaat niet alleen om geloven *aan* Christus of geloof *in* Hem, er is meer: het geloof komt *van* Hem, als een geschenk. Het is het geloof *van* Christus en ik ontvang het als het middel waardoor Hij mij met zich

verbindt en me de mogelijkheid geeft om te leven zoals Hij. Opnieuw lijkt mijn eigen aandeel in het geloof bijna niets. En toch bepaalt dat 'bijna niets' heel mijn leven, mijn wezen en mijn doen en laten.

Lied 62: Tu sei sorgente viva

Stilte – voorbeden gevolgd door lied 32 Gospodi

1. Heer, ik wil u vragen om de liefde voor gemeenschappelijk gebed in de wereld te vergroten. Vanuit de overtuiging dat ons gebed voor anderen en anderen voor ons, een grote ondersteuning kan bieden bij onze levensvervulling.

2. Heer, ik smeed u, kom en deel ons persoonlijke bewustzijn en laat uw goddelijke vonk in ons leven een leidraad worden van waaruit wij denken, doen en spreken.

Lied 63: Grande est ta bonté

Avondgroet.

'Mensenfamilie'

In de bijbelse tijd werd elk mens beschouwd als vertegenwoordiger van de hele mensheid. Men zag de mensheid als een geheel, als een spirituele werkelijkheid.

Toch kennen wij nu ervaringen van wereldwijde solidariteit, van daadwerkelijke gemeenschap, waarbij we ervaren dat de mensheid één is en dat in elke mens een afbeelding van die eenheid tot uitdrukking komt.

Denk bijvoorbeeld aan hoe wij innerlijk geraakt worden als iemand zijn leven geeft voor een ander. Of aan hen die hun leven voor anderen op het spel zetten. Of aan mensen die zich helemaal wijden aan dienstbaarheid, alsof hun leven aan anderen toebehoort. Je kunt ook denken aan situaties waarin het lijden van anderen ons zo aangrijpt dat het lijkt alsof wij zelf lijden.

Er zijn vele gebeurtenissen waarbij je vermoedt dat de mensheid zich niet beperkt tot zomaar een aantal naast elkaar levende individuen, maar dat zij een eenheid lijkt, waarvan elk mens een vertegenwoordiger is. Frère Roger hecht hieraan grote waarde en spreekt dan ook over 'de mensenfamilie'.

Lied 87: Uit vuur en ijzer